Анђелко Заблаћански

НОЋ С ПЕСНИКОМ

БОЛ

Наиђе издалека, ненадано
Или је већ био ту:
Уплетен ти у погледу,
Заденут у осмеху,
Сасвим близу неопрезној души.
Можда ти је поруке слао
И кезио се твојој срећи,
Знајући да ћеш пред њим посрнути
Нејак као латица
Пред снагом олујног ветра.
Лукаво те чекао
Да се занесеш игром маште,
Задојен мирисом безбрижности,
Јер тад је најјачи,
Тад може све да ти узме:
И душу и тело;
Тад може да те ломи
Као ветар суве гране;
Тад може да те разбије
У хиљаде комадића
Као пијанац празну чашу.

НОЋ С ПЕСНИКОМ

Сећање сврати
с јатом птица селица
пред полазак.

Мисао клоне
уплашена као срна
у ноћи лова.

Ни сна, ни јаве
у видокругу орла
црно јагње.

Зора се стиди
над пољем гракћу вране
у мојој глави.

А пој славуја
заборављен на папиру
свитање брише.

ЈЕСЕЊА ПЕСМА

Јесен дотиче видик суморно
У слепоочнице улази мрак
Док јецај капље уморно
Тражећи у магли сунца зрак

На прозор пале капи мртве
Клизећи у ритму разоре ум
У себи сањар попут жртве
Све стазе своди на блатњав друм

ГДЕ ЉУБАВ ОБИТАВА

Љубав као сажаљење
Љубав као потреба да чиниш добра дела
Љубав као љубав мајке према сину Едипу
Љубав као жеља да си нечија помоћ

Љубав која је потонула у очима
Као највећи мушки пораз
Јер не знадох за дубину погледа
И љубав за коју не би знала да постоји
Кад бих овако жгољав
У сенци бацача диска прошетао плажом
Клечао у песку и пишао уз ветар
Био обичан и неприметан
Ни сами Бог – ни богаљ душе
Ћелав и шиљаст
Е где би тад љубав била
Ни у сну – ни на јави
Ни са мном – ни у теби
Већ где је и досад била
У јасном, као летња зора, сећању
Не, нећу да будем доброчинство
Потреба, прибежиште сећању
Кад јава изгуби наду
Не, нећу.

ПОГЛЕДОМ

Ћутимо о томе
Ћутимо о
Ћутиш
Ћутим
Баш смо се насневали
Баш смо се испричали...